

Fénysugár

Evangéliumi hitébresztő és hímélítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Féléb Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, XII., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

SZERETSZ-É ENGEM?

JÁN. 21. 16.

Tibériás tavánál szemben állnak a feltámadott Mester és a hűtlen tanítvány, aki nagycsütörtök éjszakáján háromszor is elmondta: »Nem ismerem azt az embert.« Most háromszor csendül feléje a kérdés: »Szeretsz-e engem?« — s neki háromszor kell erre a kérdésre felelnie. Ó, hát nem elég felelet az a szégyenletes cselekedet? Szereti ő a Mestert, ő, aki háromszor is megtagadta? Könnyes, szomorú a szava, amikor felel: »Uram, Te mindent tudsz, Te tudod, hogy én szeretlek Téged!« Bűnbánat könnyei ragyognak minden szaván, mint virágon a harmat.

A feltámadott, élő Jézus most is szertejár, most is megáll egyenként mielőttünk és úgy kérdezi meg: »Szeretsz-e engem?« Feleletet vár tőlünk is. Lehet, hogy nekünk is a bűnbánat könnyeivel a szemünkben kell rátekintenünk. De ő nem a múltat kérdezi. Most, a jelenben és a jövőben: szeretjük-e Őt? Mit felel a szavunk és mit felel az életünk? Mert az életünk adja meg az igazi feleletet. Ha a szavam azt mondja is: »Igen, Uram, én szeretlek Téged!« — de az életem, a rest, engedetlen, hanyag életem szüntelen véték az Ő parancsolatai ellen, akkor hazudott a szavam. Az Úr Jézus életével és vére hullásával mutatta meg, mennyire szeret engem. Nekem is az egész életemmel kell megmutatnom, hogy szeretem Őt.

»Szeressük Őt, mert Ő előbb szeretett minket!«

T. E. d. t.

Harangok zúgtak. Zsongásuk messze áthatolt a tavaszi levegőn, hegyóriások verték vissza érces hangjukat. Ünnep volt. Ünnepelem... — Es ünnepeztünk ezekben az elmúlt napokban sokan, nagyon sokan. Nagyon sokan és nagyon sokféleképpen. Alkalmam volt megfigyelni ünneplő embereket, akiknek az ünneplése úgy fájt a szívemnek. Olyan halott ünneplés volt. Halott, mert »a lélek az, ami megelevenít« és ebből az ünneplésből hiányzott a lélek. — Nagy előkészületek az ünnepre, a testi javak biztosítása minden erőnek a belevetésével. Es eljött az ünnep; már belefáradtak az előkészületekbe, így fáradtan az ünnep is csak teher volt és ünnep után csak felsóhajtottak: »De jó, hogy ennek is vége van!« ... Ez volt az ünnep. Valami, ami csak egy-két napig tart, örömet akkor sem jelent és azután véget is ér és utána a hétköznapok még szürkébbek. — Oh, hát ezért volt Nagypéntek, ezért volt húsvét? Ezért hangzott bele ebbe az elveszett világba a Megváltó győzelmi szózata: »Elvégeztetett« és ezért köszöntött békeséget a feltámadt Krisztus ebbe a békételen világba, békételen emberi szívembe?

Az ünnepek elmúltak. Mi az, ami betölti a szívedet? Lélekben ünnepeztél-e és volt-e lélek az ünneplésedben? »A lélek az, ami megelevenít, a test nem használ semmit.« A test nem használ semmit... Ha úgy érzed, hogy üres a szíved, hogy az ünnep a te számodra az ünnepnappal végetért és az abba behelyezett isteni megváltás ténye nem ragadta meg a szívedet, akkor be kell látnod, be kell vallanod az Ige szavaival, hogy »a test nem használ semmit«.

Nem volt idő az élet forgatagában arra, hogy lecsendesedj, hogy elnémis magad körül és a szívedben minden zavaró hangot, hogy így a csendben meghallad a haldokló Megváltó »Elvégeztetett« szavát? Es így a húsvét szózatáig már el se jutottál? — Jó nekünk elcsendesedni az ünnepek után és az Ige fényében megvizsgálni az ünneplésünket.

Oh milyen sok »ünneptelen« keresztyén van, mert lélek nélküliek az ünnepeik. — De Isten kegyelme az, hogy vannak, lehetnek olyan keresztyének, akiknek egész életük ünnep, az ünnepnappal nem ér véget az ünneplésük, mert hétköznapjait is a lélek eleveníti meg és azokat is áthatja az ünnepekben velük közölt, hozzájuk lehajló isteni szeretet melege.

A te számodra is készen van ez a szeretet, a te ünnepeid is lehetnek lélek által megelevenített ünnepek és hétköznapjaid is Isten színe előtt töltött »ünnepnapok«.

O. E. d. j.

Felejthetetlen élményem volt egy utazásom alkalmával, amelyen három éves kislányom is velem volt. Gyakran vezetett a kis fiúkat az alagutba keresztül. Mit csinált a kis emberke, amikor hírtelen sötétség lett? Nem kiáltott fel, mint általában szokták tenni a gyermekek, ha félnek. Nem, ezt nem tette, hanem mást tett. Amikor sötét lett, a kezét szorosan a nagyapja karjára tette.

Olyan prédikáció volt ez az én számomra, amelyet sohasem fogok elfelejteni. Milyen gyakran halad alaguton keresztül a mi életünk vonatja is! Ezek az életem szomorúságai és szenvedései, amelyek senkit sem kímélnek meg. Milyen nagyon jó, ha az ember ilyenkor az Atya karjára teheti a kezét, ha az ember mellett ott van az Úr, mint utitárs!

Istennel való élő összeköttetés nélkül kimondhatatlanul nehéz az életet átélni. Ismertem szülőket, akiknek egyetlen, reményteljes fiú volt. A gyermek megbetegedett és meghalt. Eltemették gyermeküket és azután — gyermekük sirja felett mindketten föbelőttek magukat. Az életnek nem volt számukra értéke. Gazdagok voltak, az apának jólmenő üzlete volt, de a gyermekük halála után nem maradt célja az életüknek. Oh, ha Megváltó jött volna! Vajjon nem lett volna még az életnek feladata az ő számukra? De ők vigasztalásukban nem bírták tovább az életet és véget vetettek annak. Mi volt a tulajdonképpeni oka a haláluknak? Az, hogy nem volt Megváltó maguknak, aki támaszuk és vigasztalásuk lett volna.

Sok nehézséget rejt magában az élet, ez kétségtelen. Megbetegedni, talán fiatalon, ez nehéz. Szeretteink halálos ágyalás mellett állni, nehéz. Elválni élettársától, drága gyermekétől, ez mind nehéz, nagyon nehéz.

De mindez könnyebbé válik, ha van Megváltónk, akinek az erős, hűséges karjára odatehetjük a mi remegő, csüggedő kezünket.

Beszélg s ne hallgass!

Vespasianus római császár megparancsolta egy öreg szenátornak, hogy menjen el a szenátusz gyűlésére, de ott hallgasson.

Az öreg így felelt: »Mint hogy szenátor vagyok, kényszerítve érzem magam arra, hogy a szenátusz gyűlésére elmenjek és ha ott vagyok, kötelességemnek érzem elmondani, amit a lelkiismeretem diktál.« »Ha beszélsz, meg kell halnod!« — volt a császár válasza.

»Tudod, óh császár! — felelt az öreg, »hogy sohasem reméltem, hogy halhatatlan vagyok. Nem is kívántam sohasem élni,

ha nem mondhatom el, ami a szívemen van.»

Bátor római!

Nekünk is bátor keresztyénekre van szükségünk, akik ezt vallják: »Minthogy keresztyén vagyok, kötelességem, hogy beszéljek, bármibe kerüljön is és ha az életembe kerül, akkor is. Inkább meghalok, ha nem mondhatom el azt, amit Isten a szívembe irt.«

Keressetek és találtok!

Egy fiatalember, akinek felébredt a lelkiismerete és komolyan kereste az Istenben való békességet, bibliáorán volt és még aznap este az istentisztelet után békességre jutott. A legelső alkalommal, amikor találkozott, megkérdezte tőle a lelkész, hogy beszédjének melyik része volt az tulajdonképpen, amely a szívében isteni világosságot gyújtott. — Az ifjú válasza így hangzott: »Az igazság az, hogy nem a prédikáció volt az, amely keresztyén világosságra jutottam; ugyanolyan békételen szívvel hagytam el a termet, amilyennel jöttem. Utközben odanyujtottam a kezemet egy anyóknak, aki megcsúszott a lépcsőn és így megőriztem az eleséstől. Egy gyenge és törekeny volt, hogy felajánlottam segítségemet és egészen hazáig elkísértem.« A fiatal úr bizonyosan szereti az Ur Jézust — mondta búcsúzásnál az anyóka — különben nem lenne ilyen barátságos egy szegény, öreg asszonyhoz.« »Téved, jó asszony« — volt a szomorú felelet, »keresem az Urat, de mindeztideig nem találtam meg Őt!«

»Ügy« — felelt az anyóka boldogan, »akkor ketten keresnek. Ön keresi Jézust és Jézus keresi önt. Ahol ketten keresik egymást, bizonyosan egymásra fognak találni.«

Hirtelen mintha hályog esett volna le a szeméről és belevettem magam a jó Pásztor karjaiba, aki olyan régen keresett engem, anélkül, hogy én azt sejtettem volna.«

Mit használ az embernek...?

Chrisostomus egyházatya mondta: Isten az embernek két szemet adott. Ha az egyiket elveszíti, ott van a másik, de csak *egy lelke* van, ha ezt elveszíti, vesztesége örökre pótolhatatlan.

Egy másik egyházatya ezt mondta: »Két dolgot bíz egy úrnő gyermeke gondozására. A gyermekét és annak ruháit. Rossz ménség lenne, ha az úrnő visszakereszésekor a gyermekgondozó ezzel állna elő: »Ime, itt van a gyermeknek minden ruhájára rendesen, tisztán, de maga a gyermek elveszett!«

Eppen így lesz majd egykor, amikor az ember számadásra hivatik Isten ítélőszéke elé. Egyeseknek oda kell majd állniok és be kell vallaniok: »Itt a testem.

Egész életemben jól vigyáztam rá, gondoztam legjobb tudásom szerint. De a lelkemet elhanyagoltam és elmulasztottam annak a gondozását. Nem gondoltam, hogy az olyan értékes és hogy örökéletre van szánva. Igen, elhitették velem, hogy egyáltalában nincs lélek. Most elveszett a lelke!«

Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall? Vagy micsoda váltáságot adhat az ember az ő lelkéért?

Hamis hangok.

Mendelssohn, a hangok nagy mestere, elment egyszer a freiburgi dómba. Az orgonista éppen ott ült az orgona mellett és gyakorolt. Mendelssohn kérte, hogy játszhasson egy kicsit a szép hangszeren. Az orgonista szívesen teljesítette kérését. Mendelssohn csodálatosan szép hangokat csalt ki a hangszerből. Az orgonista mozdulatlanul állt és nem tudott szóhoz jutni. Mikor a művész befejezte, megindultan kiáltott fel az orgonista: »Sok orgonistát hallottam már játszani, magam is évek óta játszom, de most úgy tűnik fel, mintha disszonáns akkordokat hallottam volna és játszottam volna magam is. Most először talált az orgonám mesterére.«

Te is hordasz magadban egy ilyen hangszer: ez a te dobogó szíved! Hány-szor megkíséreltél mások is ezen hangszeren nemes hangokat előcsalni. Megtaláltad már a Mesteredet? Tudod, ki a te Mestered? Jézus Krisztus!

Első, második, harmadik osztály.

Ha valakinek pénze van, akkor könnyelmesen és gyorsan utazhat. Csak jegyet kell váltania. De a nagy élet-úton másképpen van. Az osztályt és a távolságot nem lehet kiválasztani: *Csak egy út, csak egy ár!* Ezt nagyon nyíltan és világosan kijelentette Isten az örökéletre vezérlő egyszülött Fiában. Az Úr Jézus azt mondja: »En vagyok az ajtó: ha valaki énrajtam megy be, megtartatik.« Itt nincs külön osztály a gazdagok és szegények számára, hanem Krisztus azt mondja mindenkinek: »En vagyok az út.« Különböző árak sincsenek. Minden bűnöst Jézus drága vére váltott meg. Ezüst, arany és semmiféle drága kincs nem válthatja meg a halhatatlan emberi lelket a pusztulásból. Egyedül Krisztus adhat örökéletet az Ő engesztelő áldozata árán mindazoknak, akik Őbenne hisznek.

Ha valaki el akar utazni, a síneket már lefektetve, a pályaudvart már felépítve, a menetjegyeket kinyomtatva és a vonatot útrakészen találja. Eppen így van a mennyi haza felé vezető úton. Minden készen van az ember számára, még a menetjegy is ki van fizetve. Csak el kell fogadnia, mint Isten ajándékát és a szabadulása biztosítva van.

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Apr. 16. I. Móz. 41:1—13. I. Kor. 15: 35—49. Az ember azt hiszi magáról, hogy ő nagyon okos, s ha valamit a maga eszével nem tud megfejteni, akkor az nem is lehet igaz. Isten bölcsesége pedig mindig olyan egyszerű és természetes módon fejt meg, hogy ha ezt egyszer elfogadjuk, csak csodálkozhatunk rajta, hogy miért nem értettük meg előbb.

Apr. 17. I. Móz. 41:14—36. I. Kor. 15: 50—58. A feltámadás titkát nem elég megértenünk. Alkalmassá kell tétetnünk reá, romlandóság helyett romolhatatlanságot öltöznünk fel, hit által diadalmat vennünk. Krisztus munkálja ezt bennünk Szentlelke által.

Apr. 18. Zsolt. 23. II. Kor. 5:1—5. Testünk, ez a földi sátorház, egészen bizonyosan elromlik, de kaphatunk új hajlékot lelkünk számára, megdicsőült testet. Ha helyet engedsz szívedben a Szentlélek munkájának, akkor megnyered az elpecsételtetést, a biztos zálogot arra, hogy dicsőségre fogsz feltámadni.

Apr. 19. Ján. 10:12—16. I. Pét. 2:21—25. Ján. 14:1—6. Ef. 2:4—10. II. Kor. 5:6—10. Ne felejtjük soha, hogy itt hitben járunk, nem látásban, de a hit »a nem látott dolgokról való meggyőződés« (Zsid. 11:1.), tehát sokkal nagyobb bizonyosság, mint a földi szemekkel látható dolgok. A hit Krisztussal köt össze, s aki Vele van összeköttetésben, annak nem árt sem élet, sem halál.

Apr. 20. Zsolt. 65. II. Kor. 5:11—17. Aki Krisztusé, az nem él többé önmagának, hanem Istennek, és Óaltala embertársainak. Krisztus szerelme szorongatja a bizonyágtételre. Erezted-e már ezt a szorongatást, és engedte-e neki?

Apr. 21. I. Móz. 41:37—57. II. Kor. 5: 18—21. Pált nem hagyja nyugodni a Krisztus szorongató szerelme. Hogy kiérezzük ezt sürgető kéréséből itt a 20. versben! S milyen meggyőző ténnyel tudja alátámasztani ezt a sürgető kérését. Isten bűnné tette értünk azt, akiben nem volt bűn: Krisztust! Lehet-e ennél nagyobb okunk a megalázkodásra, a megterésre? S lehet-e mentsége annak, aki ezt nem fogadja el?

Apr. 22. I. Kor. 1:1—9. Zsolt. 16. Boldog ember az, aki az Úrban bíz. Az tudja, hogy a földi életben is minden javára válik, s tudja, hogy az örökkévalóságban a legnagyobb örökségre számíthat: a feltámadásra s az örökretele, teljes örömben és gyönyörűségben. Kell-e ennél több?

Apr. 23. I. Kor. 1:10—17. Zsolt. 118:1—9. Ez a zsoltár is arról tesz vallást, hogy jó az Úrban bízni. De arról is, hogy aki az Úrban bíz, az másokat is erre biztat. Nem elégszik meg avval, hogy ő maga dicséri az Urat, szeretné, ha minden-

kinek szívéből és ajkáról kicsordulna az Ő dicsérete. Aki boldog, az másokat is szeretne boldognak látni.

Apr. 24. I. Kor. 1:18—25. Zsolt. 118: 10—18. A kísértés, a bűn, a hitetlen emberek rosszakarata minket is körülvesz. Kinél keresünk szabadulást? Tapasztaltuk-e már, hogy egyetlen erősségünk az Úr? Igen, még akkor is, ha Ő az, aki megostoroz. Ezt is javunkra teszi.

Apr. 25. Esaiás 40:26—31. Zsolt. 118: 19—29. Ha elfogadjuk az Úr kezéből a megostoroztatást, akkor eljő a nap, amikor magasztalni tudjuk Őt dorgálásáért s örvendeni és vigadozni a szabaduláson. S akárhányszor próbál is meg az Úr, mindig kész a segítséggel, s előre visz a megszentelődesben.

Apr. 26. Ján. 16:16—23. I. Pét. 2:11—20. Ján. 12:20—26. I. Ján. 4:9—14. Zsolt. 100. A zsoltáriró ajka túlárad a hálaadástól. Az egész földet felszólítja örvendő éneklésre. Tapasztaltad-e már valaha, hogy a szíved olyan tele volt hálával, hogy szeretted volna az egész világot magadhoz ölelni? Nézz az Urra s az Ő nagy kegyelmére! Így telik meg a szíved hálával.

Apr. 27. Zsolt. 66. Zsolt. 119:1—18. Ez a leghosszabb zsoltár és tartalma az Isten törvényeiről való elmélkedés. De nem meddő elmélkedés, hanem engedelmesre és cselekedetre indító. Így olvasd és így vedd szívedbe ezt a gazdag tartalmú zsoltárt.

Apr. 28. I. Kor. 1:26—31. Zsolt. 119: 54—56, 65—72. Isten törvénye sokszor megaláz bennünket, mert rámutat bűnünkre és mulasztásainkra. De éppen erre van szükségünk. »Jó nekem, hogy megaláztál« — mondja a zsoltáriró. Jó nekem és jó neked is.

Apr. 29. I. Kor. 2:1—5. Zsolt. 119: 89—96. Isten törvénye és igazsága örökké megmarad, mert Isten maga is örökkévaló. Aki önmagában, vagy földi dolgokban bíz, az elvész, de aki Istenben bíz, s az Ő parancsolatait megtartja, annak lába szilárd kősziklán áll, amely soha meg nem iendül.

Apr. 30. I. Kor. 2:6—16. Zsolt. 119: 105—112. Az ember földi élete sötét és bizonytalan út, ha valamely világszűziséget nem tud találni hozzá. Sokan keresik ezt a világszűziséget földi dolgokban: tudományban, emberi erőben, gazdagságban. De ezek tévútra visznek. Egyetlen igazi szövétnek: Isten ígéje. Ehhez ragaszkodjál s nem fogsz eltévedni.

V. Gy-né.

Negyven éve tanulmányozom és vizsgálom a Szentírást és ma erősebb a hitem, mint negyven évvel ezelőtt. Minden ígérete bizonyos és szilárd.

Hudson Taylor.